

Så var det återigen dags för Bok & Bilddagarna på Konstens Hus i Luleå. Det är ett publikt evenemang som vuxit och som, trots olika producenter genom åren, har börjat finna en form som fungerar. Utställningar varvas med estraddiskussioner, konsthandel och bokförsäljning. Publiken kan möta författare och konstnärer under avspända former och böcker och konstverk kan byta ägare till mässpriser.

Under åren har emellertid delar av evenemanget ifrågasatts. Kvaliteten på det som exponeras har diskuterats. Ibland har konstnärerna tyckt att man fått för lite plats för att bokhandeln brett ut sig. Andra år har man ifrågasatt det tematiska i utställningarna och menat att författarna minsann sluppit skapa texter på kommando. Det har säkert också förekommit motsvarande gnöl i författarleden vad beträffar konstnärernas insatser. En sådan debatt, om den förs på rätt sätt, bidrar dock till att evenemanget finner sin form och man kan ju alltid avstå från att medverka om man tycker att uppdragen är för outhärdliga. Den här typen av tematiska utställningarna har emellertid det goda med sig att all gammal skåpmat som ofta drabbar samlingsutställningar minimeras.

Årets temautställning heter "Metamorfos", det vill säga förändring, en i konstsammanhang ovanligt vanlig titel. "Metamorfos" var ett frekvent namn på många verk under informalismens 50 - och 60-tal. I dag används titlar som "Utan titel" för liknande svåretikerade bilder. Så kan det gå mode i konstens namnskick.

Årets deltagare har fått en kasse med sju uttjänta biblioteksböcker. Uppgiften har varit att utifrån detta material sätta ihop ett konstverk. Lösningarna har varit många och varierande. Flera av deltagarna har klippt sönder sina böcker och sammanfogat dem till nya former. Som exempel kan nämnas Anja Persson, hon har vävt en trasmatta av sina böcker. Gudrun Söderholm har gjort en applikation av sina, en *Boklåda*, helt i linje med hennes textila formspråk. Detsamma kan sägas om Marianne Öqvist-Frank som tillverkat ett par tankeväckande överdimensionerade hättor, ett slags ordmössor, som innehåller meningar och textfragment, betitlade *Tyst utan ord* och *Tyst med ord*. Eva Nordlund har gått ett steg längre och införlivat orden i en andlig DNA-spiral som reser sig ur ihoprullade boksidor. I begynnelsen var ordet och ordet blev kött, som det står i skriften. Susanne Holmberg har tagit fasta på upplysningens ljus och konstruerat en lampa där texter utgör ett himlavalv ovanför människorna. Ett helt annat grepp står Karin EE Larsson för. Hon har helt enkelt skänkt bort sina böcker. Hennes konstverk utgörs bl.a. av en kopia av ett brev och ett kvitto på en bokförsändelse till president George W Bush. Presidenten har fått en sedelärande bok på engelska av A.J.Cronin "Hatters Castle" heter den. Utgiven i Longman simplified English Series och handlar om en man som i brist på medkänsla skapar olycka omkring sig. En passande gåva till en herre som har problem både med språket som med empatin.

Lösningarna, i Metamorfosutställningen är som sagts många och roliga. Den är luftigt hängd och väl överskådlig på övre planet i konsthallen.

Desto mer brokigt blir det på nedre planet i konsthallen. Här har konstnärerna fått en väggyta om dryga två meter i höjd och 130 centimeter i bredd. Den ytan har utnyttjats på många olika sätt men det dominerande greppet har varit största möjliga antal kommersiellt gångbara verk på anvisad yta. Lars Lundqvist tar det affärsmässiga steget fullt ut och tillsammans med Mats Wikström erbjuder de på en jätteaffisch plats på "Framgångståget från norr". Biljettpriset är bara 9500:- plus moms / dag och destinationen verkar bli en överraskning. Nämnade Mats Wikström har på ett annat ställe i konsthallen gjort en formmässigt stilren installation med sitt avgjutna huvud liggande framför en text som dystert reflekterar över livet. Stilmässigt är det en referens till modern museiestetik Det känns som en tablå från Historiska museet. Ett nytt namn skymtar i brokigheten, Anita Mikko med ett par rena avskalade färgpartitur, vackra i sin precision. Ett annat namn är Julia Orlando Adzuki med endast ett verk. Bara det gör ju att man lägger märke till det. Sara Edström skiljer sig också från mängden med sina tre landskapsminiaturer i gips, glas och metall. Hon kallar dem *Norrbottniska ogräs* och syftar på

de metallväxter som borrar sig genom landskapets blåstrade glasytor. I övrigt är det inte mycket som överraskar, somligt är skåpmat som man sett i andra sammanhang, annat är sånt som man kunde förvänta sig och en del kunde man gott fått slippa se. Bok & Bild har alltid präglats av en viss yvighet och det finns naturligtvis något lockande i det. Publikframgången bär ju syn för sägen, men mångfald och kvalitet står inte i motsatsförhållande till varandra. Det gör däremot kvalitet och kommersialism. Konst *är* kvalitet, det borde vara möjligt att hitta en utställningsform och ett förhållningssätt där kommersen inte är huvudsaken.

Bertil Sundstedt